

Kapitola sedmá

Další sobotu Lulu podřimovala na pastvině a užívala si teplo slunečních paprsků na zádech. Z hnízd v korunách jabloní vesele prozpěvovali kosi a skřivánci. Lulu zavětrila nosem a vychutnávala si vůni růžových květů, zemitý pach čerstvě zoraného pole a čisté citronové

aroma povlečení třepotajícího
na prádelní šňůře.

„Ahoj Lulu!“ pozdravila ji Amala.

Lulu líně otevřela oči a uviděla
přicházet po cestě Amalu s Katkou
a Davidem. Všichni měli v ruce
štetce, podnosy a válečky. Za nimi
kráčela Gita v pracovní kombinéze
a jedním kbelíkem bílé barvy
v každé ruce.

Lulu doběhla k ohradě v naději,
že Amala a její kamarádi půjdou
na pastvinu a budou si s ní hrát.

„Hrát si budeme později,“ slíbila jí
Amala. „Ale nejdříve máme nějakou
práci.“

„Copak to všechno je?“ zajímal se farmář Jakub, který mezitím došel blíž a postavil na zem kbelík s krmením pro slepice.

„Napadlo nás, že bychom ti mohli pomoci trochu vyparádit stodolu,“ usmívala se Gita.

„Ale vždyť už jsi mi pomohla dost...“ protestoval farmář Jakub.

„A k čemu by byli sousedi?“ odvětila s úsměvem Gita.

„Navíc nám dáváš každý den výborná čerstvá vajíčka,“ dodala Amala.

„Já bych začala tím, že stodolu vyklidíme,“ navrhla Gita. A před Lulinýma zvědavýma očima se všichni pustili do práce. Vynosili ze stodoly